

Zagreb, 27. srpnja 2018. godine
Odvjetnički spis broj 110-03/2018-05

Obavještavamo da je od 14. lipnja 2018. naziv Društva
Odvjetničko društvo Vujasin & partneri j.t.d.
Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. Tt-18/21325-2 od 13. lipnja 2018.

TRGOVAČKI SUD U RIJECI

30-07-2018

PRIMLJENO

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU RH

putem

TRGOVAČKOG SUDA U RIJECI

Na posl. br.: 6 P-386/2017

Tužitelj: **GRAD MALI LOŠINJ**, OIB: 72167903884,
Riva lošinjskih kapetana 7, HR – 51550 Mali Lošinj,
kojeg zastupa odvjetnik Zoran Vujasin,
iz Odvjetničkog društva Vujasin & partneri j.t.d.
iz Zagreba, Boškovićeva 7/II

Odvjetničko društvo
Vujasin & partneri j.t.d.
Boškovićeva 7/II, HR-10000 Zagreb

Prvotuženik: **TURIZAM, SPORT I NAUTIKA d.o.o.**, OIB: 01077126296,
Trg republike Hrvatske 9, HR- 51550 Mali Lošinj

Drugotuženik: **AMEC RIJEKATEKSTIL d.o.o.**, OIB: 67641553147,
(ranijeg pravnog oblika i imena RIJEKATEKSTIL - DOMUS d.d.)
Jadranski trg 4, HR – 51000 Rijeka,

Radi: raskida Ugovora i isplate 2.600.000,00 kn + spp

RJEŠENJE

II. Tuženik se poziva

da se odriče na žalbu

tužitelja od 30.7.18.

u roku od 3 (tri) dana

ŽALBA TUŽITELJA

- protiv odbijajućeg djela, Ad. III. Presude posl. br. P-386/2017 od 19.07.2018. i
- protiv Ad. II i III. Rješenja posl. br. P-386/2017 od 19.07.2018.

Rijeka 23-08-2018

- PREPORUČENOM

HP pošiljkom – s potvrdom uručenja

- trostruko

I U rubriciranom spisu predmeta punomoćnik tužitelja je zaprimio Presudu i Rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, posl. br. P-386/2017 (u daljnjem: Presuda i Rješenje) kojom se djelomično usvaja tužbeni zahtjev tužitelja te se raskida Ugovor o kupoprodaji od 11. studenog 2014. (u daljnjem: Ugovor) i nalaže se prvotuženiku da naknadi tužitelju štetu.

Presudom, u dijelu Ad. III izreke Presude, odbijen je tužbeni zahtjev kojim se predlaže Sudu dosuditi drugotuženiku da solidarno sa prvotuženikom naknadi štetu tužitelju, a Rješenjem Ad. II se nalaže tužitelju platiti drugotuženiku parnični trošak u iznosu od 130.575,00 kn te se Ad III Rješenja tužitelj odbija u dijelu zatraženog parničnog troška za iznos od 4.614,01 kn.

II U otvorenom zakonskom roku, temeljem odredaba i iz razloga predviđenih čl. 348., 350. i 353. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14; u daljnjem: Zakon o parničnom postupku) tužitelj pobija Presudu u odbijajućem dijelu, Ad. III izreke i to zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka i
- pogrešne primjene materijalnog prava,

kao i što tužitelj pobija i Rješenje Ad. II i Ad. III izreke

i to sve iz razloga koje obrazlaže na način kako slijedi;

III Smatramo da postoji bitna povreda odredaba parničnog postupka jer su navedeni razlozi o odlučnim činjenicama proturječni i jer je izreka Presude proturječna razlozima Presude iz obrazloženja.

Utvrđeno činjenično stanje Sud obrazlaže na način kako je nesporno da je *„...drugotuženik u cijelosti ispunio svoju ugovornu obvezu te nije odgovoran za raskid predmetnog Ugovora.“* Dakle, prvostupanjski Sud drugotuženika u obrazloženju Presude nesporno smatra strankom predmetnog kupoprodajnog Ugovora, no propušta utvrditi i objasniti iz kojeg razloga drugotuženika ne smatra onda i solidarno odgovornim za štetu koja je nastupila tužitelju i kako je zahtijevano tužbom.

Prvostupanjski Sud zaključuje da je u konkretnom odnosu riječ o asignaciji te iz tog razloga otklanja svaku drugotuženikovu odgovornost za raskid Ugovora, a da je zaista u predmetnom odnosu riječ o asignaciji, drugotuženik ne bi bio obvezan učiniti ikakvu radnju prema predmetnom Ugovoru. Naprotiv, drugotuženik ima za ispuniti određene obveze prema Ugovoru te i prvostupanjski Sud i drugotuženik nesporno utvrđuju da je iste ispunio, dakle, pozicija drugotuženika prema obrazloženju Presude ne može biti pozicija asignatara, već samo obveznika iz predmetnog Ugovora.

Štoviše i drugotuženik i Sud tuženike smatraju suparničarima i to drugotuženik u podnesku od 29. prosinca 2017., a Sud u obrazloženju Rješenja, Ad. V izreke kojim se odbija prijedlog tužitelja za donošenjem presude zbog ogluhe u odnosu na prvotuženika. Smatramo pogrešnim zaključak Suda kojim u odnosu na utvrđenje o

raskidu predmetnog Ugovora stranke procesno smatra suparničarima, dok ih u odnosu na naknadu štete smatra zasebnim strankama u parnici.

Drugotuženik, kao i prvotuženik, može biti samo obveznik prema predmetnom Ugovoru, to smatramo da su prvotuženik i drugotuženik solidarno obvezni na ispunjenje obveza iz kupoprodajnog Ugovora. Obojica su se Ugovorom okoristili, prvotuženik je isplatio zajam drugotuženiku, a drugotuženik je naplatio svoju, do sada nenaplativu, tražbinu. Isto tako, ovdje je nesporno riječ o trgovačkim ugovorima, a solidarna se odgovornost dužnika u trgovačkim ugovorima predmnijeva.

Dakle, smatramo da su prvotuženik i drugotuženik solidarno odgovorni tužitelju za neispunjenje predmetnog Ugovora o kupoprodaji, kako i proizlazi iz samog obrazloženja Presude, slijedom čega je nejasno i proturječno da prvostupanjski Sud u konačnici na naknadu štete obveže samo jednog od solidarnih dužnika.

IV U kontekstu navoda Ad. III ove žalbe, smatramo da je u Presudi prvenstveno pogrešno primijenjeno materijalno pravo.

Kako je već obrazloženo, prvostupanjski Sud činjenično opisuje drugotuženika u poziciji supotpisnika Ugovora o kupoprodaji, da bi presudio na način da se na drugotuženika ne odnose odredbe Ugovora već se na odnose drugotuženika primjenjuju odredbe o asignaciji. Smatramo da prvostupanjski Sud pogrešno tumači odredbe Zakona o obveznim odnosima o asignaciji.

Činjenica da u odnosu postoje tri subjekta, tri pravna odnosa i prihvaćena obveza da tužitelj plati drugotuženiku, a ne prvotuženiku ne čine odnos sam po sebi asignacijom. Iste pretpostavke mogu činiti taj odnos i cesijom, dok su pravna narav i svrha opisanog odnosa u kontekstu predmetnog Ugovora svakako bliži obveznopravnom institutu cesije, a ne asignacije.

Bit predmetne „...upute...” iz Ugovora i pravnog odnosa između tužitelja, prvotuženika i drugotuženika je činjenica da je ovdje riječ o jednoj novčanoj transakciji i to načinu plaćanja kupoprodajne cijene iz Ugovora, koji je način dogovoren istim tim Ugovorom, među istim strankama.

Konkretno, riječ je o jedinstvenom obveznopravnom odnosu kupoprodaje, u kojem su sve tri strane tog odnosa zainteresirane za njegovo ispunjenje. Iz tog razloga je i u Ugovoru, čl. 1. st. 1. toč. 7. izričito naglašeno da je namjera kupoprodajnog Ugovora „...steći vlasništvo Nekretnine...”, a ne kakav drugi obveznopravni odnos. Predmetna odredba je i uvrštena u Ugovor da se nesporno utvrdi kako je u predmetnom odnosu riječ o jedinstvenom kupoprodajnom ugovoru koji ne sadrži nikakve druge pravne odnose, u suprotnom ne bi postojala potreba isticanja svrhe sklapanja kupoprodajnog ugovora.

Stoga, način plaćanja kupoprodajne cijene se u obveznopravnom odnosu kupoprodaje, a što je ovdje „...po uputi...trećemu...” ne može smatrati novim obveznopравnim odnosom. Riječ je o dovršetku novčane transakcije, a ne zasebnom ugovoru, kako to prikazuje drugotuženik i pogrešno tumači prvostupanjski Sud.

Nadalje, smatrajući sporan odnos tužitelja i drugotuženika asignacijom, prvostupanjski Sud u potpunosti zanemaruje činjenicu da su čl. 3. st. 5. predmetnog Ugovora izričito navedeni prethodni uvjeti ispunjenja tužiteljeve obveze plaćanja kupoprodajne cijene. Da je u konkretnom slučaju riječ o asignaciji, predmetni odnos ne bi bio uvjetovan.

Tek se po ispunjenju predmetnih uvjeta tužitelj obvezuje isplatiti drugotuženiku kupoprodajnu cijenu, a ne prije, slijedom čega ukoliko prethodni uvjeti nisu ispunjeni, obveza za tužitelja nije niti mogla nastati.

U konkretnoj situaciji je upravo riječ o tome da za tužitelja obveza isplate kupoprodajne cijene po ratama, kako su navedene u čl. 3. st. 5. Ugovora (pri čemu nije uopće bitno kome istu ima isplatiti), nije nikada nastala jer uvjet kojega je tužitelj (Kupac iz Ugovora) postavio, a koji predstavlja bitni sastojak ugovora, nije nikada ispunjen. Tužitelj nije nikada dobio uporabnu dozvolu za predmetnu nekretninu i volja ugovornih strana da se ispuni uvjet ishođenja uporabne dozvole je vrlo jasno Ugovorom definirana.

Situacija se može pojasniti i primjerom u kojem dvije strane dogovore kupnju određene robe, a kupac se obveže isplatiti kupoprodajnu cijenu trećoj strani iz ugovora tek pošto mu roba bude isporučena, dakle, uz uvjet. Ukoliko roba kupcu nikada ne bude isporučena, tj. uvjet ne bude ispunjen, da li je uopće za kupca nastala obveza plaćanja kupoprodajne cijene? Uzimajući u obzir pobijanu Presudu, za kupca bi nastala obveza plaćanja kupoprodajne cijene, odnosno ne bi imao pravo na povrat predujmljenih obročnih plaćanja. Naime, navedeno je ujedno i predmetom drugog spora koji se vodi pred istim ovim Sudom - da li treći iz ugovora ima pravo tražiti od kupca da mu isplati ukupan iznos kupoprodajne cijene iako kupcu roba nikada nije isporučena?

Dakle, kako suštinski obveza tužitelja na isplatu kupoprodajne cijene (ponavljamo, nebitno kome) nije ni nastala, tužitelj je zapravo u dobroj vjeri i prije nego što je njegova obveza za isplatu nastupila, plaćao drugotuženiku. Budući da uvjeti koje je tužitelj postavio nisu ispunjeni, slijedom čega obveza za tužitelja nije nastala, tužitelj potražuje od ostalih sudionika istog obveznopravnog odnosa povrat plaćenog.

Ističemo kako je drugotuženiku, kao strani obveznopravnog odnosa kupoprodaje, moralo biti poznato da plaćanjem tužitelj isplaćuje kupoprodajnu cijenu i prije nego je njegova obveza na isplatu nastala jer nekretnina nije u trenutku isplate dovedena u uporabno stanje, koje je uvjet kupnje i koje bi stvorilo obvezu isplate kupoprodajne cijene za tužitelja. Da je kojim slučajem drugotuženik zasebnim ugovorom dogovorio da tužitelj njemu isplati predmetni iznos novca, imao bi pravo na isti, bez obzira da li su uvjeti koje je tužitelj dogovorio sa prvotuženikom ispunjeni.

Međutim, tužitelj, prvotuženik i drugotuženik su stranke jedinstvenog obveznopravnog odnosa kupoprodaje te se zbunjujući izraz „...po uputi...“ iz predmetnog Ugovora ne može tumačiti kao zaseban i neovisan odnos. Sama konstrukcija „...po uputi...“ se možda i može pogrešno protumačiti kao asignacija, no obveznopravni smisao asignacije je sasvim drugačiji od predmetnog odnosa te po svojoj pravnoj prirodi ne sadrži uvjete. Assignacija je bezuvjetna uputa. Opisani primjer i konkretan primjer kupnje nekretnine, koji je predmet ovoga spora, nisu bezuvjetni,

već su uvjeti vrlo jasno postavljeni i nesporni su. Kako je već i u postupku ukazano, ovdje se, smatramo, radi o pogrešnoj nominaciji Instituta od strane drugotuženika (slučajnoj ili namjerno).

Prvostupanjski Sud, osim što je pogrešno zaključio da je u konkretnom slučaju riječ o asignaciji, propustio je obrazložiti kako se to institut asignacije primijenjuje uz uvjete. Obzirom da takva asignacija nije poznata ni zakonom, niti praksom, a ni u teoriji, svakako bi prvostupanjski Sud morao dati razloge u obrazloženju za ovaj i ovakav novonastali obveznopravni odnos, a koje obrazloženje izostaje.

V U odnosu na pobijane točke Ad. II i Ad. III izreke Rješenja, razlozi pobijanja se obrazlažu na način kako slijedi:

Ad. II izreke Rješenja kojim se nalaže tužitelju platiti drugotuženiku parnični trošak u iznosu od 130.575,00 kn tužitelj isto pobija obzirom da pobija i Presudu u dijelu zbog kojega je Sud i dosudio predmetni trošak drugotuženiku. Kako tužitelj smatra da je Sud neosnovano odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem se predlaže da i drugotuženiku naloži solidarno naknaditi štetu tužitelju, to smatramo da je i predmetna odluka o trošku neosnovana.

VI Ad. III izreke Rješenja Sud je tužitelja odbio u dijelu zatraženog parničnog troška za iznos od 4.614,01 kn. U dijelu istog je i zatraženi trošak za sastav podneska troškovnika u iznosu od 50,00 bodova prema Tbr. 8. toč. 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; u daljnjem: Tarifa), gdje Sud nije uopće obrazložio zašto isti ne priznaje.

Daljnji nepriznati dio iznosa odnosi se na nepriznate troškove putovanja. Smatramo da je Sud neosnovano odbio priznati trošak puta odvjetnika, punomoćnika stranke, čije sjedište, *in concreto*, Grad Mali Lošinj, nije u sjedištu Suda. Ne mora stranka angažirati punomoćnika iz sjedišta Suda, ali smatramo da Sud mora priznati trošak stranci za odvjetnika iz mjesta sjedišta, odnosno, barem u iznosu koji je za troškove pristupa iz sjedišta stranke, tužitelja, u sjedište Suda.

Posebno ističemo da je iznos troška pristupa u Rijeku iz Zagreba manji nego iznos troška pristupa iz Malog Lošinja, uvažavajući kilometre i cestarinu nasuprot kilometre, prijevoznu kartu i moguće vrijeme dolaska zbog brodskih linija odnosno trajektnog reda vožnje. Angažiranje odvjetnika iz Zagreba za pristup Sudu u Rijeci je jeftinije za stranku nego pristup odvjetnika iz Malog Lošinja.

Stoga je, smatramo, izostalo obrazloženje za nepriznati dio pismena, a neosnovan je stav Suda za angažiranje odvjetnika čija pisarnica nije u sjedištu Suda.

VII Slijedom svega gore izloženog predlaže se da Visoki trgovački sud RH temeljem čl. 366. Zakona o parničnom postupku prvostupanjsku Presudu u pobijanom dijelu ukine i preinači te usvoji tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti ili da podredno ukine prvostupanjsku Presudu u pobijanom dijelu i u tom dijelu uputi

predmet na ponovno suđenje te da naloži tuženicima da tužitelju naknade svekolike troškove parničnog postupka kako je zatraženo tijekom postupka, uključujući i ovu žalbu, a prema niže priloženom troškovniku.

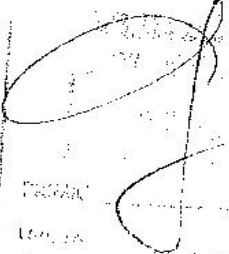
Za tužitelja
Grad Mali Lošinj,
punomoćnik:
Odvjetnik
Zoran Vujasin

Odvjetničko društvo Vujasin & partneri j.t.d. Boškovičeva 71, HR-50000 Zadar
Odvjetnik ZORAN VUJASIN

Odvjetničko društvo
Vujasin & partneri j.t.d.

TROŠKOVNIK:

- sastav žalbe protiv Presude	
Tbr. 10. toč. 1. u svezi Tbr. 50 Tarife	32.487,50 kn
+ 25,00 % PDV:	8.121,87 kn
TROŠAK SVEUKUPNO:	40.609,37 kn

 Otvoriti
 Datum: _____
 Mjesto: _____
 21